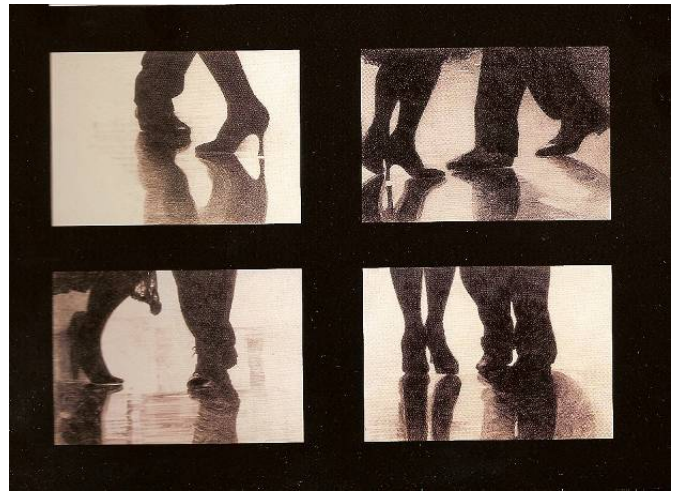
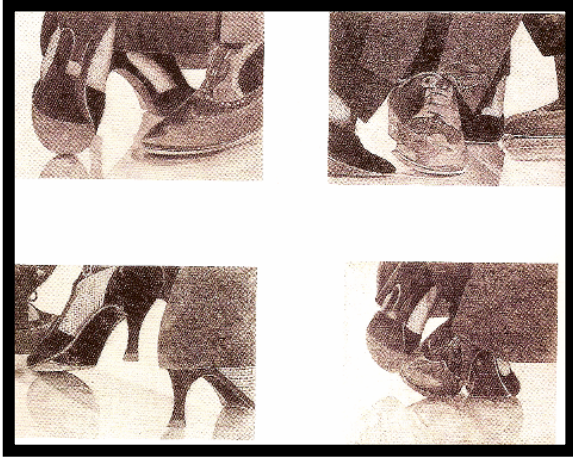

Tango

Στη σειρά **tango** η ζωγράφος και χαράκτρια **Ρουμπίνα Σαρελάκου** παρουσιάζει το χορευτικό θέμα του τάνγκο με τον δικό της προσωπικό τρόπο, προσπαθώντας να αποδώσει κάτι από την ακαταμάχητη μαγεία αυτού του χορού. Πολλά έργα έχουν γίνει με μολύβι πάνω σε χειροποίητο χαρτί. Η απορροφητικότητα της συγκεκριμένης ποιότητας χαρτιού βαθαίνει την οπτική εντύπωση, με αποτέλεσμα οι ζωγραφισμένες φόρμες να φαίνεται σα να έλκονται από το βάθος του χαρτιού, και επομένως να προσπαθούν να διεισδύσουν και να βυθιστούν στο εσωτερικό του. Επιλογή που αποδεικνύεται ιδιαίτερα ταιριαστή σε ένα θέμα με έντονη εσωτερικότητα και συμβολισμό.

Ζευγάρια ανδρικών και γυναικείων ποδιών ερωτοτροπούν, εκτελώντας τους περίτεχνους βηματισμούς του τάνγκο, όπως είναι οι στριφτές κινήσεις *ochos*, τα «οχτάρια». Το σιλιπνό δάπεδο τα καθρεφτίζει με τρόπο σχεδόν «ναρκισσιστικό», υποβάλλοντας μέσα από το είδωλό τους την άλλη εκδοχή της πραγματικότητας. Η αποσπασματική διαπραγμάτευση μεμονωμένων τμημάτων του σώματος, αποδεικνύει πόσο έντονος είναι ο αισθησιασμός του χορού αυτού, σε όποια σωματική περιοχή και αν εστιάσει κανείς.

Μια τόσο ευέλικτη και έντεχνη χορογραφία, ένα τέτοιο παιχνίδι κινήσεων με τόση δύναμη σχηματισμών απαιτεί απόλυτη συγκέντρωση και αφοσίωση στον παρτενέρ. Τα πόδια του άντρα και της γυναίκας χορεύουν ασύμμετρα, με πλησιάσματα και απομακρύνσεις, με συνεχείς αλλαγές βάρους, με κυματοειδή ροή και παρεκκλίσεις. Μπερδεύονται σε ένα πολύπλοκο αραβούργημα και σε ένα παράφορο κυνήγι.

Το σφιχτό αγκάλιασμα, δόσιμο και πάρσιμο, για όσο κρατάει ένας χορός, παρουσιάζεται με την αναγκαία τρυφερότητα αλλά και την πρέπουσα διατήρηση της ατομικότητας του καθενός εκ των δύο. Δένονται μαζί σε μια ενότητα, μαθαίνουν να αντέχουν τις εντάσεις, που προκαλούν οι ανατροπές της ισορροπίας, και αφήνουν τις αντιθέσεις τους να αυξήσουν την έλξη.

Η παρουσία των φετιχιστικών συμβόλων, με την έξοχη γραμμική απόδοση των λεπτομερειών τους, ενισχύει τις διάφορες αποχρώσεις του ερωτισμού. Είναι οι δικτυωτές γυναικείες κάλτσες, τα τακούνια, τα διάφανα και δαντελωτά υφάσματα, τα κόκκινα τριαντάφυλλα, αλλά και ο χρωματικός περιορισμός στα χρώματα του πάθους, το μαύρο και το κόκκινο που χτίζουν την ατμόσφαιρα. Χορός εριστικός αλλά και απεγνωσμένος, σαν παιχνίδι επιβολής, διεκδίκησης και εκδίκησης.

Σε κάποια από τα έργα η έντονη αντιπαράθεση φωτεινού-σκοτεινού οξύνεται από το φως του προβολέα που ακολουθεί τους δύο χορευτές πάνω στην πίστα, φως ανιχνευτικό αλλά και αποκαλυπτικό για την διπλή φύση του τάνγκο αλλά και του ίδιου του έρωτα, όπως τόσο συμπυκνωμένα το διατύπωσε ο *Pablo Neruda* στον στίχο του **«όλος ο έρωτας με τ' αστέρια και τα αγκάθια...»**. Το τάνγκο εμπεριέχει ένα έντονα υπαρξιακό συναίσθημα, καθώς προσπαθεί να γεφυρώσει τις αντιθέσεις που γεννιούνται, όταν η ποίηση αναμετρείται με την σκληρή πραγματικότητα. Όταν δηλαδή ο ρομαντισμός αναχαιτίζεται από την τραγικότητα της ζωής. Δικαιούται πια να ορίζεται ως **διαχρονικό πολιτισμικό φαινόμενο**, αν σκεφτούμε πόσο δημοφιλές έχει γίνει πάλι στην εποχή μας, και πόσο έχει αναζωπυρωθεί το ενδιαφέρον για την γενικότερη «φιλοσοφία» του τάνγκο και την μυστηριώδη στάση ζωής, ποιητική και σκοτεινή ταυτόχρονα, που αυτό πρεσβεύει.

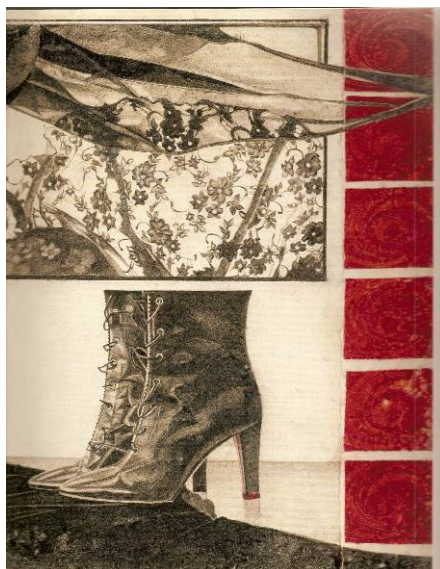
Τα μεγαλύτερα έργα, απεικονίζουν το περίφημο **Cafe Tortoni, το ιστορικό καφενείο του Buenos Aires**, που ιδρύθηκε το 1858 και όπου σύχναζαν διάσημες προσωπικότητες, όπως ο Μπόρχες, ο Λόρκα, ο Άρθουρ Ρουμπινστάιν κ.ά. Έπιπλα, μουσικά όργανα, αντικείμενα χρωματιστά, όλα μέσα στη θαλπωρή του καφενείου. Ζεστός φωτισμός, λάμπεις αντανάκλασης πάνω στις καμπυλότητες των ξύλινων επίπλων και των μουσικών οργάνων και κάτι σαν αχλύ, σαν διάφανο πέπλο ομίχλης, που μεσολαβεί ανάμεσα στον θεατή και τον απεικονιζόμενο χώρο, υποδηλώνει, σχεδόν μορφοποιεί, τη χρονική απόσταση από την εποχή εκείνη. Στο βάθος σαν σε ά-χρονο χώρο πρόσωπα ασπρόμαυρα, που ανήκουν πιά στη σφαίρα του μύθου, έχοντας αφήσει πίσω κάτι από την αύρα τους. Σαν σημαδεμένος ο χώρος, σαν εμποτισμένη η ατμόσφαιρα από μουσικές και κουβέντες αλλοτινές. Το ασπρόμαυρο παρελθόν μοιάζει να κατοικεί μόνιμα εκεί, εμψυχώνοντας τα άψυχα.

Ο ποιητικός τρόπος θέασης της ζωής, όπως αυτός αναδύεται μέσα από τους στίχους των τραγουδιών, η συνοδευτική μουσική, που υφαίνει μια άλλοτε αισθησιακή και άλλοτε βίαιη διάθεση, και η χορευτική δεξιότητα - η βασισμένη αφ' ενός στην ανδρική αποφασιστικότητα και ετοιμότητα καθοδήγησης και αφ'ετέρου στη γυναικεία παράδοση ή αντίσταση, ακόμα και πρόκληση – αυτοί είναι οι δρόμοι για να επιχειρήσει κανείς μια προσέγγιση στη φιλοσοφία του τάνγκο, που όμως, **«θα παραμένει πάντα τριγυρισμένο από ένα φωτοστέφανο απόρθητου μυστηρίου...»** (An.Troilo).

Κατερίνα Καζολέα
ιστορικός τέχνης

Café Tortoni

Το κείμενο αυτό γράφτηκε για τις εκθέσεις ζωγραφικής της **Ρουμπίνας Σαρελάκου** το 2005 στον *Εικαστικό Κύκλο* και την *Αίθουσα Τέχνης Τρίγωνο*.